

РЕШЕНИЕ

№ 758

гр. Пловдив, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно
наказателно дело № 20225330200403 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-1030-012228 от
22.12.2021г., издадено от М. В. М., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“
при ОД МВР – гр.Пловдив, с което на Б. В. БР., ЕГН:*****, с адрес –
***, на основание чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по
пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лв.
/двеста лева/, за нарушение на чл.25, ал.1 от Закона за движението по
пътищата.

В жалбата се поддържа, че наказателното постановление е издадено при
неправилно приложение на материалния закон и при допуснато съществено
нарушение на процесуалните правила. Сочи, че същото наказателно
постановление е издадено в нарушение на процесуалните правила, доколкото
чл.25, ал.1 от ЗДвП не касае и не засяга въпроса за настъпване на ПТП или
напускане на същото, а също и несъответствие между мотива и диспозитива
на наказателното постановление. Взема и становище, че съставеният АУАН е
нечетлив и не може да бъде извършена справка за съдържанието му. На
следващо място посочва, че наказателното постановление е издадено при
неправилно приложение на материалния закон, като процесното ПТП не е

било причинено от жалбоподателя, като описва случая, както и това, че същият е водач с дългогодишен опит и без нарушения, като същият не е усетил съприкосновението и за това е продължил движението. Предлага наказателното постановление да бъде отменено, както и да бъдат присъдени направените разноски за процесуално представителство. Процесуалният представител на жалбоподателят – адвокат А. поддържа жалбата на изложените основания, отново предлага наказателното постановление да бъде отменено.

Ответната страна – *** сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР – гр.Пловдив не изпраща представител, в Молба – становище оспорва жалбата, като посочва, че санкционната разпоредба е приложена правилно, водачът е спрял, запознат е с АУАН, подписал е същия без възражения, получил е екземпляр. Още посочва, че не са налице съществени процесуални нарушения, които нарушават правото на защита на жалбоподателя, както и че фактическата обстановка е изяснена, в административната преписка се съдържат достатъчни по своя обем, категоричност и безспорност доказателства, които да доказват вината на жалбоподателя и да обуславят административнонаказателната му отговорност. Предлага жалбата да бъде оставена без уважение, както и наказателното постановление да бъде потвърдено, а също и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, при условията на евентуалност - присъденото адвокатско такова да бъде в минимален размер съгласно предвиденото в Наредба № 1 от 2004г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 06.01.2022г. видно от приложената към наказателното постановление разписка, а жалбата е подадена до РС – Пловдив чрез сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР – гр.Пловдив на 13.01.2022г., съгласно отразения входящ номер. Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното

НП/ , при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 15.12.2021г., около 16:25 часа, в гр.Пловдив, на ул.„Димитър Талев“ № 130, жалбоподателят Б. В. БР., като водач на МПС – лек автомобил „Хюндай Туксон“ с рег.№ „***“, излизайки от крайпътен имот, предприел маневра – завиване на ляво, без да се съобрази с движещия се направо по път с предимство лек автомобил „Форд Фокус“ с рег.№ „***“, в следствие на което настъпил удар и ПТП с материални щети.

След настъпилото ПТП, на място пристигнал свидетелят Й. П. Из. – в качеството му на *** в сектор „Пътна полиция“ на ОД МВР – Пловдив, който след като се запознал с механизма и провел разговор с двамата водачи, между които нямало спор за вината, като Б. посочил, че не видял другия автомобил, на място съставил АУАН с бланков № 076708 от 15.12.2020г. срещу жалбоподателя Б. В. БР. за нарушение на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата, който АУАН жалбоподателят подписал, като отразил, че няма възражения. Въз основа същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Й. П. Из., който помнят случая, описва начина на извършване на проверката и този, по които са сторили заключение за механизма на ПТП, Съдът преценява показанията на същия свидетел като последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събрания по делото доказателствен материал, като кредитира същите като истинни. От последните показания се установява факта осъществено нарушение, както и процедурата по съставяне на акта.

Горната фактическа обстановка се установява и от приложените писмени доказателства, а именно – Протокол за ПТП № 756566 от които се установяват участниците в ПТП.

Следва да се съобразят и разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП,

съгласно която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Противното в случая не се установява, в светлината на горепосочените доказателства.

Относно приложението на процесуалните правила: С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, като за актосъставителя следва да се има предвид и разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП, вр. с чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в три дневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

На следващо място съдът намери, че в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което Б. В. БР., ЕГН:***** виновно е нарушил разпоредбата на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата, за това, че на 15.12.2021г., около 16:25 часа, в гр.Пловдив, на ул.„Димитър Талев“ № 130, като водач на МПС – лек автомобил „Хюндай Туксон“ с рег.№ „***“, излизайки от крайпътен имот, предприел маневра – завиване на ляво, без да се съобрази с движещия се направо по път с предимство лек автомобил „Форд Фокус“ с рег.№ „***“, в следствие на което настъпило ПТП с материални щети.

Съдът намери за неоснователно възражението, че наказателното постановление е издадено в нарушение на процесуалните правила, доколкото чл.25, ал.1 от ЗДвП не касае и не засяга въпроса за настъпване на ПТП или

напускане на същото. Следва да се посочи, че материалната разпоредба на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата визира само съответното правило за поведение, а не последиците от неговото неизпълнение, но санкционната разпоредба на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата предвижда именно ПТП като основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност. Ето защо правилно и законосъобразно в наказателното постановление е описано както нарушеното правило за поведение по смисълът на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата, така и последиците от него – предвид нормата на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата и последното не може да бъде преценено като противоречие.

Също не може да бъде споделено и становището за несъответствие между мотива и диспозитива на наказателното постановление, доколкото и в двете съвсем ясно е указано, че нарушението се състои в предприемане на маневра, по-подробно описана в мотивната част, като отново следва да се съобрази, че настъпилото ПТП е свързано с предпоставките за налагане наказание по реда на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата, а не е част от състава на правилото за поведение, описано в чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата.

Съдът намери за неоснователно и становището, че съставеният АУАН е нечетлив и не може да бъде извършена справка за съдържанието му. Възможността за разчитане на едни ръкописен текст е изцяло индивидуална и субективна, като съдът не може да взема становище по твърдението, дали жалбоподателят може да разчете същият текст. Приложения по делото екземпляр от АУАН е съвсем четлив, още повече последният е бил предявен на жалбоподателят, който се е запознал с него и изрично е отразил, че няма възражения, поради които не може да бъде сторен обоснован извод, че същият не е разбирал съдържанието на акта.

С оглед посочената като установена фактическа обстановка не може да бъде подкрепено и становището, че наказателното постановление е издадено при неправилно приложение на материалния закон, като процесното ПТП не е било причинено от жалбоподателя, като освен вече описаното като установено следва да се отбележи, че в този смисъл са били и обясненията на самия жалбоподателя на мястото на ПТП- съгласно посоченото от свидетеля

И..

Не последно място следва да се посочи, че макар действително да са описани в наказателното постановление, то обстоятелствата относно това, дали жалбоподателят е напуснал мястото на ПТП, съответно – какви са причините за това, нямат никакво отношение както към правилото за поведение на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата, така и към нормата на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата, поради което същите в случая не подлежат на изследване.

Също така съдът намери, че в случая не се констатира основания за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Конкретно установеното нарушение, както и обстоятелствата по същото, разкрива една степен на обществена опасност на деянието, типична за общия случай на нарушение разпоредбата на чл.25, ал.1 от ЗДвП, съобразена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Процесното нарушение е такова на простото извършване и законодателят е предвидил обществената опасност на подобно деяние, като последната не е необходимо /и не е възможно/ да се установява във всеки отделен случай. Още в случая се констатира от обективна страна реализиране на ПТП, като основание реализиране отговорността по реда на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата, като тежестта на същото ПТП не е от значение за последното.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложеното наказание с тежестта на нарушението следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата, за процесното нарушение е предвидено административно наказание – глоба в размер на 200 лева. В случая законодателят е предвидил наказание, без да предоставя възможност на наказващия орган да индивидуализира същото в определени граници. Санкционната разпоредба е приложена правилно, поради което следва неизбежният извод, че така наложеното наказание отговаря на тежестта на установеното нарушение.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо, пред. първо от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-1030-012228 от 22.12.2021г., издадено от М. В. М., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР – гр.Пловдив, с което на Б. В. БР., ЕГН:*****, с адрес – ***, на основание чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лв. /двеста лева/, за нарушение на чл.25, ал.1 от Закона за движението по пътищата.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____